

Бомбо, ит. Bombo — гл. тремолю.

Бомтемпо, Хаао Доминго — Bomtempo, Jaão Domingo — талантливъ португалски компонистъ и пианистъ, род. 28 дек. 1775 въ Лисабонъ, умр. 18 авг. 1842 с. т.; училъ при баща си (обоистъ) и следъ това въ Парижъ, дето се явява съ успѣхъ публично, и бива изпълнена първата му симфония. Отъ тамъ отива въ Лондонъ, после пакъ въ Парижъ и, най-подиръ, се връща въ Лисабонъ, дето основава „Филхармоничното общество“ и бива назначенъ за директоръ на консерваторията. Компониралъ: 6 симфонии, 4 концерта за пиано, камерна музика, църковни творби и една опера.

Бонавентура, Арналдо — Bonaventura, Arnaldo — италиански музикаленъ историкъ, род. 28 юли 1862 въ Ливорно, училъ при Фавили цигулка и Джино Белио — теория; сега преподавателъ и поддиректоръ на консерваторията въ Флоренция. Писалъ: „История на музикалнитъ инструменти“, „Елементи на музикалната естетика“, „Формитъ на инструменталната камерна музика“, „История на цигулката, цигуларитъ и на музиката за цигулка“, „История на пианото“, „Ръководство по история на музиката“, „Нарчжчикъ по музикална култура“, „Данте и музиката“, „Джакомо Пучини“, „Бернардо Паскуини“ и др.

Бонончини, Джовани — Bononcini, Giovanni — компонистъ и теоретикъ, род. 1640 въ Модена, умр. 19 ноемв. 1678 с. т., ученикъ на Паоло Колона, писалъ камерни сонати и кантати, мадригали, както и книгата „Il pratico Musico“.

Бонончини, Джовани Батиста — Bononcini, Giovanni Battista — синъ на горния — плодovitъ оперенъ компонистъ, род. 1660 въ Модена (годината на смъртта неизвестна), училъ при баща си и при Колона въ Болоня, писалъ за Берлинъ, Виена, Лондонъ и Парижъ нѣколко десетки опери, а сжщо и нѣколко оратории, камерна музика, камерни сонати за 2 цигулки, и такива за клавесинъ.

Бонончини, Марко Антонио — Bononcini, Marco Antonio — род. 1675 въ Модена, умр. 8 юли 1726 с. т., братъ на горния. писалъ нѣколко опери, оратории, кантати и др.

Бордезъ, Луиджи — Bordese Luigi — компонистъ и гласовъ педагогъ, род. 1815 въ Неаполъ, умр. 17 мар. 1886 въ Парижъ, училъ въ Парижката консерватория; писалъ нѣколко опери и оперети, една пѣвческа школа и др. дребни вокални нѣща.

Бордони, Марко — Bordini, Marco — прочутъ гласовъ педагогъ и компонистъ на вокални инструктивни творби, род. 1788 въ Гацанига (провинция Бергамо), умр. 31 юли 1856 Парижъ; ученикъ на Симонъ Майеръ, пѣвецъ (теноръ) въ италианската опера въ Парижъ и професоръ по пѣние въ тамошната консерватория, дето е възпиталъ цѣла редица знаменити пѣвци (Даморо, Хенриета Зонтагъ, Фалкони, Роси, Качия и много др.); писалъ множество упражнения и вокализи.

Бордунъ — Bordon — (отъ френското Boudon), 1) празнозвучаща корда или тржба при инструментитъ съ колело (vielle à roue), гайдата и тѣмъ подобни инструменти, образуваща единъ неизмѣненъ акомпаниментъ върху единъ низкъ тонъ (ручилото — постоянно звучащия тонъ на гайдата). 2) Най-низката басова струна на лютната, а нѣкога и четвъртата на цигулката. 3) Главнитъ басови тржби на органа, отъ които зависи силата на тона. Дължината на педалнитъ тржби достига до 33 стжпки.

Бордъ, Шарлъ — Bordes, Charles — компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 12 май 1863 въ Бувре на Луара, ученикъ на Цезаръ Франкъ, капелмайсторъ на Сень Жерве въ Парижъ; писалъ оркестрови, клавири творби и пѣсни, а сжщо и есета върху баскийската народна музика и др.

Боржковецъ, Павелъ — Bořkovec Pavel — чешки компонистъ, род. 1894 въ Прага; ученикъ на Фюрстеръ, Яр. Кршичка и Йоз. Сукъ; компониралъ: симфония Des dur и „Симфонично Алегро“, клавирквартетъ, два струнни квартета, „Пѣсенъ на стадиона“ и цикълъ пѣсни.

Бородинъ, Александъръ Порфирьевичъ — значителенъ компонистъ отъ „новата руска школа“, род. 12 ноемв. 1834 въ Петербургъ, умр. 27 февр. 1887 с. т., училъ химия и медицина, воененъ лѣкарь и, после